Hesten og ræven

Der var engang en bonde, som havde en hest, der havde tjent ham tro. Nu var den imidlertid blevet gammel og kunne ikke mere gøre nytte, og han ville ikke længere give den føden. "Jeg har rigtignok ikke brug for dig," sagde han, men jeg mener det alligevel godt med dig, og hvis du er så stærk, at du kan bringe mig en løve, så skal jeg blive ved at sørge for dig." Derpå jog han hesten ud af stalden. Bedrøvet travede den over imod skoven, for at finde lidt læ der. På vejen mødte den ræven, som spurgte: "Hvorfor går du ganske alene om og hænger med hovedet?" - "Gerrighed og troskab kan ikke bo i samme hus," svarede hesten, "min herre har glemt, hvor tro jeg har tjent ham, og nu har han jaget mig væk, fordi han ikke under mig min smule føde."

"Sådan uden videre?" spurgte ræven. "Ja, han sagde jo nok, at hvis jeg var så stærk, at jeg kunne dræbe en løve, ville han beholde mig, men det ved han godt, at jeg ikke kan." - "Nu skal jeg hjælpe dig," sagde ræven, "læg dig nu blot ned og lad, som du er død." Hesten gjorde det, og ræven gik nu hen til løven, der havde sin hule lige i nærheden og sagde: "Der ligger en død hest lige udenfor. Kom med, så kan du få dig et godt foder." Løven fulgte den, og da de kom hen til hesten, sagde ræven: "Her er alligevel lidt ubekvemt. Det er meget bedre, at jeg binder den til dig med dens hale, så kan du slæbe den med og spise den hjemme i ro og mag."

Løven syntes, det var en god ide og stillede sig foran hesten, for at ræven skulle binde den fast. Men ræven snærrede dens ben så fast sammen med hestens hale, at det var umuligt for den at rive sig løs." Af sted, i galop," sagde den så og slog hesten på ryggen, og den sprang op og slæbte løven efter sig. Løven gav sig til at brøle, så alle de små fugle i skoven fløj op af angst, men hesten brød sig ikke om det, og slæbte den over markerne hjem til sin herre. Da han så den, kom han på bedre tanker og sagde: "Du skal blive hos mig og have det godt," og gav den så meget, den kunne æde, lige til den døde.

* * *